

ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΟΠΟΥΛΑΣ

— ΑΠΟ ΦΙΛΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ —

ΙΜΑΣΤΕ άπάνω στόν καφέ. 'Ο κύρ δήμαρχος είχε ξεζωστή τή φουστανέλα του, ξεκούμπωσε τὸ γελέκο του, καί ξαπλώθηκε γελαστός σὲ μιὰ πολ-τρόνα κάμνοντας ραχάτι. 'Εκεῖ άπάνω μπαίνει ἕνας χωροφύλακας.

— Κύρ δήμαρχε, τουφέκι στ' άμπέλια! . . .

βαρέθηκαν γιὰ τὸ νερό.

'Ο κύρ δήμαρχος άνατινάχτηκε, φύσησε τὰ μάγουλά του, καί σέρνοντας τή φουστανέλα του, τὸ φέσι του καί τὰ τσαρούχια του άρχισε νά κατεβαίνει τή σκάλα. Θέλησα νά πάγω μαζῆ του καί μὲ μπόδισε.

— Κάθισαι, αὐτοῦ ποῦ κάθισαι, λεβέντη μου, δὲν εἶσαι γιὰ κακο-νύχτιες. Αὐτὸ ποῦ ἤθελα κι' ἐγώ. Εἶχα φάγη καί καλὰ μάλιστα, εἶχα πιῆ κι' ὄχι λίγο. Εἶχα λησμονήση καί τὸ σπαθί μου, καί τὸ καπέλο μου καί τὸ στέμμα μου. Μόνο ὁ καθρέφτης άντικρῦ μῶδειχνε τή στολή μου μὲ τ' άστεράκι τοῦ άνθυπολοχαγοῦ. "Όταν ἔφυγεν ὁ κύρ δήμαρχος άρχισε νά φεύγη κι' ἡ ἡσυχία μου. 'Η δημαρχοπούλα, ὅπως σοῦ ἔλεγα καί παραπάνω, δὲ ξέρω τί βρίσκει νά μὲ κοιτάζει πάντα στὰ μάτια, ἕνα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, ἕνα μαίμουδάκι, μπεμπέ, παχουλὸ μὲ γαλανὰ μάτια καί ξανθὰ μαλλιά. Καί μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση άρχισε πάλι νά καρφώνη τὰ ματάκια του τὸ πιτσουνάκι στὰ δικά μου. 'Ανατινάχτηκα καί μαζῆ μου καί τὸ τραπέζι μὲ τὰ άπομεινάρια τοῦ γλυκοῦ καί τῶν φρούτων. 'Η δημαρχοπούλα χαμογέλασε καί εἶπε μὲ μιὰ φωνή ποῦ ὅταν τὴν άκούς, θαρρεῖς, πῶς κάτι τι ἄλλο εἶναι αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο παρά κόρη ἑνὸς κύρ δημάρχου :

— Θά πάρετε, καφέ, κύριε Μιλτιάδη ;

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

Μὲ κοίταξε κάπως θυμωμένα. "Έτσι πάντα μὲ κοιτάζει ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα τώρα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχία νά μὲ πετάξῃ 'ς αὐτὸ τὸ χωριὸ ἢ νέα κυβέρνησις, καί νά γνωρισθῶ μὲ τὸν κύρ δήμαρχον καί

τὴν κόρην του. Ἔτσι πάντα μὲ κοιτάζει μὲ τὰ ματάκια της, ποῦ ἀγριεύουν τόσο, ὅσο ἡ θάλασσα στὸ φύσημα τοῦ μπάτη, ὅταν θελήσω νὰ τὴν κομπλιμεντάρω. Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ γυρίζει πρὸς τὴν Βασίλω :

— Βάσω, νὰ σηκώσῃς τὸ τραπέζι, καὶ νὰ μᾶς φέρῃς τὸν καφέ στὸ μπαλκόνι.

Ἡ Βασίλω, καὶ χαϊδευτικὰ ἡ Βάσω εἶναι περίεργο ζῶο. Ἐνας κορμὸς ὀλοστρόγγυλος μὲ δυὸ χέρια ὀλοστρόγγυλα, μὲ δυὸ ποδάρια ὀλοστρόγγυλα, μὲ δυὸ μάτια ὀλοστρόγγυλα, μ' ἓνα κεφάλι ὀλοστρόγγυλο, μὲ μιὰ μούρη ὀλοστρόγγυλη, μ' ἓνα στόμα ὀλοστρόγγυλο, ἀπάνω κάτω ὀδοστρωτήρ, ποῦ ὅπου πατήσῃ τὸ πόδι της ὅλο τὸ ἀρχοντόσπιτο τοῦ κύρ δημάρχου ἀρχίζει νὰ χορεύῃ νευρικά.

Μᾶς ἔφερε δυὸ καρέκλες στὸ μπαλκόνι καὶ καθήσαμε. Τὸ μπαλκόνι μαρμαρένιο, ἀψηλὸ πολὺ μὲ τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κάτω καὶ μὲ μιὰ ἀκακία ποῦ ἀνεβαίνει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πρὸς τ' ἀπάνω πράσινη καὶ φουντωτὴ σὰν ὀμπρέλλα, μὲ τὰ σιδερένια του κάγγελα, εἶναι πολὺ ὄμορφο πρᾶμμα. Ἄν σοῦ πῶ πῶς μ' αὐτὸ τὸ μπαλκόνι εἶμ' ἐρωτευμένοι, θὰ μὲ πάρῃς γιὰ κᾶνα γεροντάκι ποῦ τ' ἀρέσει νὰ ξαπλώνεται σὲ μιὰ κώχη μὲ τοὺς ρευματισμοὺς στὰ πόδια καὶ τὸ βιβλίο στὸ χέρι. Ἄπ' ἐκεῖ ρίχνω τὴ ματιά μου κάτω στὴ πλατεῖα, τὴν σηκώνω ὕστερα πρὸς τὸ βράχο τοῦ βουνοῦ, καὶ τὴν ἀφίνω νὰ τρέξῃ στὴν ἐλεύθερη θάλασσα. Νὰ κι' ἀπόψε ἡ ἴδια χαρωπὴ, ἤσυχη, γλυκεῖα ὄψις του. Ἡ πλατεῖα μὲ τὰ δεντράκια της, καὶ τὸ καφενοδάκι της ποῦ πίνουν τὸν καφέ τους καὶ κόβονται γιὰ τὰ πολιτικά οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ μαζῆ μὲ τοὺς γέρους. Ἡ κυβέρνησις στέκει καλά· ὄχι ἡ κυβέρνησις θὰ πέσῃ καὶ ἔτσι πάει λέοντας· παραπέρα ἡ παρέα ποῦ ξεφαντόνει κάθε βράδυ, καὶ ψάλλει γιὰ τὴ κόρη τῆς χήρας τοῦ χωριοῦ μὲ τόσο πάθος :

σὰν τί τὸ θέλει ἡ μάνα σου τὴ νύχτα τὸ λυγρὰρι ... ὦ!... ὦχ!...

Καὶ πιὸ παρέκει ἓνας ὕπνος καὶ σιγαλιὰ μεγάλη σ' ὅλα τὰ σπιτάκια ποῦ ξετυλιγονται κλιμακωτὰ στὴν ἀράδα. Καὶ ἀπόμακρα ἡ θάλασσα ἢ πάντα ἀφρισμένη μὲ τὰ κατάρτια τῶν καικιῶν της, ποῦ τόσο φαντάζουν μέσα στὴ νύχτα. Ἀποπάνω τὸ βουνὸ ἤσυχο μὲ τὰ δεντράκια του κρεμασμένα, λές, τὸ ἐν' ἀπάνω στ' ἄλλο. Σιγαλιὰ μαγεμένη. Ἄν θυμᾶσαι, τὴν μεγάλη ἐκείνη λαγγαδιὰ τῆς Πεντέλης ποῦ βαρούσαμε τὰ ὀρτύκια πέρυσσι· μοιάζει πολὺ αὐτὴ ἢ ἀγκωνὴ τῆς γῆς. Τόπος ποῦ δὲν σοῦ ἀνοίγει μεγάλου ὀρίζοντα γιὰ νὰ σοῦ ἀναφερόνῃ τὴν καρδιά καὶ νὰ σοῦ συνεπαίρῃ τὴ σκέψη. Τόπος μικρὸς, γελαστός ποῦ σὲ σέρ-

νει μαζῆ του και σου λείει κάθησαι ἐδῶ αἰῶνια, μὴ ζητήσης τίποτες ἀπὸ τὴν ζωὴ πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημιά μου.

Ἡ Βάσω ἔφερε τὸ καφέ· ἔβαλε μιὰ καρέκλα ἀναμεσὸ μας, ἀπίθωσε τὸ δίσκο, κι' ἔφυγε.

— Κύριε Μιλτιάδη, θὰ σᾶς σερβίρω μόνη μου, εἶπε ἡ δημαρχοπούλα, καὶ σηκώθηκε.

Εἶχ' ἀνάψη ἓνα σιγάρο καὶ κοίταζα τὴ θάλασσα σὰν κουτός. Κι' ἄξαφνα εἶδα τὸ παχουλὸ τῆς χέρι ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Ἡλεκτρισμὸ νὰ εἶχε δὲ θὰ ξαφνιζόμουνα τόσο. Τί ὄμορφο χεράκι. Ποτές μου δὲν εἶδα τόσο ὄμορφο χεράκι· παχουλὸ, μικρουλάκι σὰν κουκλάκι, μαλακὸ καὶ διάφανο σὰν κρούσταλλο, μικρὸ, μικρὸ καὶ παχουλὸ—ὅσο ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ ταντέλλα τοῦ μανικιοῦ τῆς. Τὸ μαργιόλικο τὸ κορίτσι· εἶδε τὴ φωτιά πῶθγαιναν τὰ μάτια μου, χαμογέλασε καὶ τ' ἄφησε τὸ χεράκι τῆς ἀκόμα μπροστὰ στὰ μάτια μου. Ἐγὼ ποῦ δὲ κυρίεψα κανένα φρούριο τουρκικὸ ἀκόμα, ἀλλ' ἔχω κάμη ἀρκετὲς παλληκαριές, σάστια! Ἐνα χεράκι κοριτσιοῦ δεκαπέντε χρόνων, ἓνα χεράκι ἑνὸς μπεμπέ μ' ἔκαμε ἀπάνω κάτω. Στάθηκα ἀρκετὰ σὰν κουτός, ἀσάλευτος, καὶ ὕστερα ἔπιασα τὸ χεράκι τῆς δημαρχοπούλας· ἀνατρίχιασα ὄλος κι' ἔνωσα τὸ αἰμά τῆς νὰ βράζῃ μέσα στὶς γαλάζιες φλεβίτσες τῆς· πῶς ἔλαμπαν τὰ μάτια τῆς ἀπὸ ἠδονὴ καὶ τί φωτιές μ' ἄναθαν. Καὶ συλλογιζόμουνα πῶς ἦρθε ἔτσι ἄξαφνα αὐτὴ ἡ φωτιά. Καὶ ἄρχισα νὰ τὸ χαϊδεύω αὐτὸ τὸ χεράκι τὸ παχουλὸ καὶ τ' ἀπαλὸ σὰν μετᾶξι. Κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ χαϊδεύα τὸ σέρνω περισσότερο κοντὰ μου καὶ σκύβω καὶ τὸ δίνω ἓνα φιλὶ γλήγωρο, γλήγωρο. Ἀναταράχθηκα καὶ κοίταξα τρομασμένα τὴ δημαρχοπούλα. Τὸ μαργιόλικο κορίτσι ἔστεκε ἀτάραχο. Καὶ εἶπε ἀγάλι' ἀγάλια ποῦ μόλις τ' ἄκουσα :

— Μιὰ φορά, μονάχα !. Ἐαναφίλησέ το . . . ξανά . . .

Κι' ἔτσι χθὲς τὸ βράδυ ὅσο νὰ γυρίσῃ ὁ κύρ δημάρχος ἀπὸ τ' ἀμπέλια ποῦ βαρέθηκαν καμιὰ ντουζίνα γιὰ τὸ νερό, βάρεσα κι' ἐγὼ στὸ μπαλκόνι τοῦ κύρ δημάρχου γιὰ τὸ καλὸ στὸ χεράκι τῆς δημαρχοπούλας διπλὲς καὶ διπλὲς ντουζίνες φιλιὰ. Ἀπ' αὐτὲς σου στέλνω καὶ σένα μιὰ ντουζίνα ἐγὼ ὁ τρομερὸς ἀνθυπολοχαγὸς καὶ φίλος σου

Σεπτέμβριος 1893.

Ἀχιλλεὺς Σπαθάτος.

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

